

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Každé roční období má své kouzlo, dynamiku, jako lidský život.

„... JSTE NADĚJÍ CÍRKVE!“

Byli jsme Benediktovi XVI. tak blízko, jak jen to šlo – dělilo nás od něj pouhých 1,5 metru...

1. LISTOPADU 2009 / Č. 63

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Bc. Zuzana Nováková (ZN)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)
Lenka Mezerová (LM)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

autor typografické úpravy

Mgr. David Zažímal

další autoři příspěvků

Jana Duchanová (JaD)
Pavel Kovář (KP)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 210 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi st., Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	..... slovo otce Tomáše
4	..... listopadové zamyšlení
5	..... zkroťte si svou obrazovku / dušičky
6	..... rozhovor s ...
7	..... modlitba P. Pia
8	..... poslední soud
9	..... příběhy k zamyšlení
10	..... „ ... jste nadějí církve!“
11	..... diecézní pouť rodin
12	..... dar od Boha - Písmo svaté
13	..... nezastupitelný úkol
14	..... beseda s Ing. Pavlem Jajtnerem
15	..... tábor Březí 2009 / měsíc říjen
16	..... sms od papeže
17	..... svícen sv. Martina / misijní neděle
18	..... vzpomínka na paní Hedviku Kubalovou
18	..... oprava fasády kostela v Růžené
19	..... Hroznata
20	..... nebe pro myš
21	..... diář otce Tomáše
22	..... pohřební „tyjatr“
23	..... počasí
24	..... informace

Uzávěrka příštího čísla bude 6. prosince 2009!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Každé roční období má své kouzlo, dynamiku, jako lidský život. Prožíváme podzimní čas, kdy se pomalu chystá příroda k zimnímu odpočinku. V rádiu v tuto dobu můžeme často slyšet, že podle psychologů je toto období pro mnoho lidí depresivní, protože vstávají ještě za tmy a vracejí se domů už za tmy. Slyšíme různé rady odborníků, jak z toho ven. A když napadne sníh, ne jeden z nás si postěžuje: A je tady zima, dlouhé večery, nedá se nikam jít z baráku do plískanice a klouže to...

Zima ale není jednotvárná. Někdy nás překvapí jako letos, jindy je divoká nebo milosrdná. Bývá sice chladná, ale taky lidská. Je časem zimních radovánek, dokáže na oknech malovat krásné obrazy, mění stromy a někdy taky nás, lidi. Co je na ní krásné, je skutečnost, že slunce je nejdále od Země a vybízí nás, abychom byli blíže druhým. Sníh zakrývá meze, které nás oddělují, přináší ticho, abychom lépe slyšeli svého bližního. Po celoroční námaze kolem domu a na zahrádkách nám dává více času pro Boha i blízké. Chce být příležitostí zastavit se a uvědomit si, kdo jsem a kam kráčím cestou života. Zima nás učí více si vážit chleba i ohně, učí nás trpělivosti a nepoddajnosti. Její odkaz se nevnucuje, ale tiše nabízí objevit krásu a moudrost Stvořitele.

V zimním čase prožíváme dobu adventní, která nám dává příležitost a možnost toto si uvědomit. Je třeba ale připomenout, že nejde jen o liturgickou přípravu na slavení Vánoc, nýbrž taky o důslednou přípravu na setkání s Ježíšem – Soudcem na věčnosti. Křesťané prvních desetiletí se domnívali, že příchod Páně bude co nejdříve po jeho prvním odchodu. Když se tak nestalo, byli mnozí znechuceni. Svátý Pavel se setkává v soluňské církvi s problémem, že tamní křesťané se oddali „sladkému nicnedělání“ v naději, že je zbytečné namáhat se, když Kristův příchod je tady „co nevidět“. (1 Sol 4n)

Zachovat si dnes skutečnou radost z blížících se Vánoc není snadné. Je to dar, o který je třeba upřímně prosit a správně se přičinit. Jsme totiž zavaleni množstvím práce: pečením cukroví, sháněním dárků atd. Pravé Vánoce neobjevíme v chaotických aktivitách jako jsou neurotické a snad nikdy

nekončící nákupy v obchodech, v úmorném úklidu bytových jednotek, v sezení u známých televizních pořadů... Může se totiž stát to, že na štědrovečerním stole a pod stromečkem bude téměř všechno, jenom v „betlému srdce“ bude scházet BŮH!

Nabízím vám několik návrhů na prožití adventu:

- Věř, že Bůh může a chce vstoupit do každé oblasti tvého života. Zvi Ho do všeho, co jsi a co prožíváš. Jen ve spojení s ním totiž dokážeš proměnit své srdce a realitu, ve které se nacházíš!

- Najdi si čas pro komunikaci s Bohem v modlitbě i ve ztišení.

- Naslouchej Božímu slovu četbou Bible.

- Smiř se s Bohem, s druhými i sám se sebou.

- Vnímej pozorněji chvíle, kdy můžeš svou víru uplatňovat láskou.

Přeji nám všem: Zvládnutí všeho užitečného a znovuoobjevení pravého adventu, aby srdce každého z nás bylo připraveno přijmout přicházejícího Spasitele. Nejen 25. prosince, ale kdykoliv, když přijde a zaklepe...

otec Tomáš

LISTOPADOVÉ ZAMYŠLENÍ

Začátkem měsíce, v němž se příroda výrazně chystá k zimnímu odpočinku, vzpomínáme na ty, kteří nás předešli z času do věčnosti. První listopadový den je věnován těm, kteří mají účast na Boží slávě, tj. svatým, druhý den všem zemřelým, především duším v očistci.

Svatí jsou ti, kteří už dosáhli plnosti vykoupení. Je jich mnohem více, než je uvedeno v církevním kalendáři. A právě proto, aby se i těm neznámým dostalo všeobecné vzpomínky a pocty, byla v Církvi zavedena Slavnost všech svatých. Nejde však jen o vzpomínku, byť oslavou, je třeba si uvědomit, jaký máme k nim mít správný vztah. Narozdíl od ostatních výročí – ať státních, místních nebo osobních – měl by tento den být prožíván daleko intenzivněji. Vždyť jde o osoby (zatím jen o duše, těla ještě čekají na vzkříšení), které již vidí Boha! Máme příležitost je oslavovat dvakrát: během roku, kdy mají svátek jednotlivě, a pak dnes, v den jejich společného svátku. Mělo by se to projevovat radostí – z jejich údělu i z toho, že jsme s nimi ve společenství. Oni jsou Církvi vítěznou a za nás se přimlouvají. My zase se připojujeme k jejich oslavě Boha pokaždé, když při mši sv. voláme: „*Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů, plna jsou nebe i země Tvé slávy, hosana na výsostech!*“ Slavnost všech svatých by měla v nás vyvrcholit radostí, že i my máme mezi ně přijít, že nám tam Pán připravil místo, a touhou, abychom se tam dostali.

2. listopad je věnován všem zemřelým. V myslích si vybavujeme naše blízké a známé i časy, které jsme s nimi prožili. To má být provázeno i vděčností za vše, co pro nás vykonali, a odpuštěním, jestliže jsme se z některých příčin s nimi neshodli nebo dokonce rozešli. Vzpomínají všichni. Projevuje se to návštěvami hřbitovů, úpravou a zdobením hrobů. Pro nás věřící to není jen vzpomínka a vžitá tradice. My si uvědomujeme své spojení s nimi přes hranici tělesné smrti, která není koncem člověka, ale vstupem do nového života. Tato pravda, zvěstovaná v evangeliu, je velkou posilou zvláště pro ty, kteří se museli ještě před nedávnem rozloučit s milovanými a jejichž bol je čerstvý. Sv. Pavel povzbuzuje tak-

to: „*Bratři, nechceme vás nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit jako ostatní, kteří nemají naději. Protože věříme, že Ježíš umřel a vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kteří zesnuli ve spojení s ním. A pak už budeme s Pánem na vždycky.*“

I když žijeme ještě na této zemi, pokud jde o vztah k zesnulým, jsme skrze něj s nimi spojeni. A můžeme to prožívat především v modlitbě, nejlépe rozjímavé: uvažovat o Boží dobrotě, která jim chystá spásu, děkovat Bohu, že nám dal s nimi žít, pro nějakou jejich dobrou vlastnost či zásluhu se za ně přimlouvat, pro chyby vyprošovat odpuštění. Kromě našich nejbližších takto pamatovat také na všechny zemřelé, aby byli zahrnuti i ti, na které nikdo nevzpomíná. Zvláštní pozornosti zasluhují ti, kteří odešli z tohoto světa ne s těžkými hříchy, ale s určitými nedostatky, opomenutími nebo nesplněnými sliby, zkrátka dluhy vůči Pánu Bohu, před něhož v jeho slávě nesmí přijít nic nedokonalého.

Jsou to duše v očistci, které se čekáním a zbavováním záporných prvků připravují na přijetí do nebe. Můžeme pro ně získat tzv. plnomocné odpustky (odpustky jsou odpuštěním časných trestů, nikoli hříchů, ty jsou odpouštěny pouze ve svátosti smíření) – 1.11. odpoledne nebo 2.11. po celý den návštěva kostela a modlitba Páně, Vyznání víry a jakákoli modlitba na úmysl Sv. otce za předchozích podmínek: sv.zpověď (nemusí být v ten den, stačí před nedávnou dobou), od 1. do 8.11. návštěva hřbitova a tam se pomodlit třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech možno získat odpustky částečné. Bude užitečné, prožijeme-li celý tento „dušičkový“ měsíc s vědomím, že i my se jednou budeme z tohoto světa ubírat. Mysleme na to ne ve smutku, ale v naději!

Tímto usebráním se připravíme na vstup do adventu, během kterého budeme očekávat výroční oslavu prvního příchodu Pána na tento svět. Vždyť on přišel, aby nás všechny přivedl k nebeskému Otcí.

P. Jaroslav Růžička

ZKROŤTE SI SVOU OBRAZOVKU

ANEB ADVENTNÍ SNAŽENÍ

Adventní doba je čas určený k tomu, abychom se dobře připravili na příchod našeho Pána Ježíše Krista. Za tímto účelem se letos ve spolupráci se svými rodiči můžeme podílet na výrobě papírových srdíček, která si děti budou doma vystříhat. Z těchto srdíček pak vytvoříme řetěz k ozdobení vánočního stroměčku v našem kostele. Srdce symbolizuje lásku, jíž nás miluje Bůh, který poslal na zem svého Syna. Jeho narození o Vánocích slavíme. Srdce také znamená naši lásku k němu, kterou projevujeme dobrými skutky, postem, či modlitbou.

Děti si však nemohou vystříhnout srdíčko jen tak pro nic za nic. Každé srdíčko bude projevem naší lásky k Bohu. O letošním adventu se budeme snažit o zkrocení „své obrazovky“. Každý den je možnost vystříhnout pouze jedno srdíčko, pokud si odepřu něco z obrazovky (nějaký film, seriál, počítačovou hru aj.). Rodiče by měli jít příkladem. Uspořený čas pak doma můžeme vy-

užít ke společné modlitbě u adventního věnce, k nějakým hrám nebo k pomáhání rodičům. Srdíčka si také budeme moci vystříhnout za účast na mši svaté.

Srdíčka za celý týden přineseme vždy v neděli do košíčku k obětním darům a v obětním průvodu je ponese k oltáři. Srdíčka nespojujte, ale přineste je samostatně. Děti budou vystříhat barevná srdíčka (kromě žluté barvy). Nezapomeňte se na vnitřní stranu srdíčka čitelně podepsat a napsat, za co jste ho sem přinesli (mše sv., obrazovka). V neděli po mši sv. – 20. 12. 2009 v 8.00 hod. – proběhne losování tří dětí, výherců, z přinesených srdíček.

Vánoční stroměček tak bude vyzdoben díky naší lásce k Bohu i bližním barevným řetězem.

P. Tomáš Caha

„DUŠIČKY“

+ SVÁTOST SMÍŘENÍ + ODPUSTKY

6. 11. 2009 od 15:30 hod. do 18:00 hod.

Na svátky našich zemřelých a všech svatých bychom se měli připravit také přijetím svátosti smíření, abychom zejména našim zemřelým mohli pomoci prostřednictvím odpustků. Odpustky jsou darem církve – tedy nás všech – těm, kdo jsou sice zbaveni hříchu, ale nemají vyřešené jejich následky. Proto my živí můžeme prakticky i symbolicky vzít za ně tento úkol na sebe.

Nutná je:

1. svátost smíření
2. svaté přijímání (jednou za den)
3. modlitba na úmysly Svatého otce (Otče náš a Zdravas Maria)
4. konkrétní skutek (1. 11. modlitba Věřím, Otče náš a Zdravas... a 2.-8. 11. návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé)

otec Tomáš

R OZHovor S ...

MONS. FRANTIŠKEM RADKOVSKÝM

Dne 30. září 2009 jsme spolu s plzeňským biskupem Františkem Radkovským měli možnost slavit mši svatou při příležitosti jeho 70. narozenin. Ve stejný den jsme pana biskupa požádali o rozhovor.

kém nebo sekularizovaném Česku, je to otázka celé Evropy, celého západního světa, dá se říct. V Americe je to trochu jinak, ale přece jenom tak moc. Je to tak, že lidem, zaměřeným spíš na konzumní způsob života, nebo těm, kteří se dívají na život jinými kritérii, je církev poměrně vzdálená. Na druhé straně je třeba si uvědomit, že mnozí lidé, kteří zjistili, že štěstí v hmotných věcech nenajdou, jsou otevřeni a hledají, to je také pravda. Ty je možné nějakým způsobem oslovit. Je ovšem potřeba, abychom, a to je vždycky to nejtěžší, našli jazyk, který bude pro ně srozumitelný. To je vždycky pro nás kazatele těžké, zvláště když se jedná o širší shromáždění, jako to třeba bývá na Vánoce nebo při jiných příležitostech, je potřeba hledat způsob, jak srozumitelně lidem ukázat evangelium. Ten nejsrozumitelnější způsob je

1. Při příležitosti Vašeho životního jubilea se možná ohlížíte za prožitými roky. Jak byste těch 70 let života krátce charakterizoval?

Můžu říct, že je to Boží dobrodružství. Pán Bůh si každého člověka vede, tedy alespoň mne si takhle vedl, cestami, které jsem si předtím nedovedl představit, nedovedl je odhadnout. To, že budu knězem, to, že budu fungovat v západních Čechách a nakonec to, že budu biskupem a skončím v Plzni, tak to jsou věci, které jsem nečekal a kterými člověka vede Bůh a je potřeba to přijímat.

2. Jako biskup vidíte i různá „laikovi neviditelná“ úskalí života církve, která je mnohým kritikům trnem v oku. Jak si myslíte, že je pohlíženo na církev v 21. století?

Bylo by to na dlouhé povídání, ale mám-li odpovědět stručně, pak si myslím, že se stále více rozevírají nůžky a je větší vzdálenost mezi životem církve a sekularizovanou společností kolem nás, do které patří velká část lidí, a to nemyslím jenom tady u nás, kde se pořád mluví o ateistic-

” **Společnost kolem dobře ví, jak bychom měli žít a dobře kontroluje, jak žijeme ...** ”

nakonec život nás křesťanů, ten je důležitý, aby opravdu odpovídal evangeliu, protože společnost kolem dobře ví, jak bychom měli žít a dobře kontroluje, jak žijeme, takže dobře vidí, když podle toho nežijeme. Jak je pohlíženo na církev v 21. století? V podstatě je to tak, jak jsem říkal. Často se na ni mnozí, kteří o církvi

nic nevědí a pohlížejí na ni zvnějšku, dívají jako na skanzen, někdy jako na instituci, které jde pořád jen o majetek, protože novináři o tom většinou píší, protože tomu tak jaksi rozumějí nebo je to tak pro ně srozumitelné. Baví se o duchovních věcech je nedostupné nebo nesrozumitelné. Podle toho jsme chápáni. Právě proto říkám, že je dobře a je to důležité, když vidí kolem sebe to, co církev dělá, službu charity, školy, média, která jsou pro ně srozumitelná.

3. Co je podle Vás největším problémem naší společnosti?

Myslím si, že před těmi dvaceti lety nebo

během minulých dvaceti let tady prošla vlna sekularizace a vlna konzumistické společnosti. A tohle je něco, čeho se mnozí chytli. A právě morálka, kterou mají, je na hony vzdálena nejenom křesťanství, ale i všem dobrým zásadám, které jsou v podstatě křesťanské. Z toho potom je korupce a je z toho všechno to, čím naše společnost strádá. Je to sobectví, takže nejsou děti, vymíráme. Takový malý příklad, o kterém se všeobecně ví, že u nás stavba dálnic je asi dvakrát dražší než u sousedů v Německu. A mnohé další věci, což jsou věci asi skryté korupce, toho, že tady chybí odpovědnost a solidarita se společností. Ještě bych k tomu řekl, že politici jsou takoví, jaká je společnost. Jsou jedni z nás, jsou výběrem z této společnosti, snad o trochu lepší, ale nemohou být diametrálně jiní, tak na jejich chování a na jejich přestupcích je nejlépe vidět, jak společnost strádá.

4. Které místo či město, kde jste během svého kněžského a biskupského působení žil, je Vašemu srdci nejbližší?

Tam, kde jsem byl dlouho, byly to Františkovy Lázně, kde jsem strávil 18 let. Teď už je to Plzeň, kde už jsem 16 let. A samozřejmě také Praha, kde jsem prožil svá studia a potom nějakou dobu jako světící biskup a sekretář biskupské konference. A samozřejmě sem patří i mé rodné město, kde jsem vyrostl a kde jsem strávil celé svoje mládí. A to se do člověka vtiskne a zůstává to v něm.

5. Co pro Vás znamená město Třešť a co se Vám jako první vybaví, když se řekne Třešť?

Tak to, co už jsem říkal, je to město, kde jsem vyrostl, které mě formovalo, které mě nějakým způsobem orientovalo. Před chvílí jsem se byl podívat na hřbitově a uvědomoval jsem si, že tam je mnoho těch, kteří mě vedli a vychovávali a ovlivňovali, je dobře na ně vzpomenout. Co se mi první vybaví, když se řekne Třešť? Domov, rodiče, rodina, ve které jsem vyrůstal samozřejmě. A také duchovní domov, protože hodně času jsem strávil v kostele jako ministrant, i to bylo kus mého mládí.

6. Máte nějaké plány do dalších let svého života?

Za prvé dokončit ještě pět let službu v plzeňské diecézi, než budu moci nabídnout abdikaci Svatému otci tak, jak se to v 75 letech dělá, pak se uvidí. Dá-li Bůh, budu-li mít sílu a bude-li s tím souhlasit můj nástupce, tak bych byl rád v nějaké malé farnosti, kde bych rád působil, jestli to bude možné. Ale ještě nevím, je to daleko. Je nejlepší nechat to tak, jak si to Pán Bůh naplánuje.

Velké díky za rozhovor. Za všechny čtenáře si Vám také dovoluji popřát hojnost Božích milostí. A budeme rádi, když Vás v Třešti alespoň občas uvidíme.

**- KZ -
otec Tomáš**

MODLITBA P. PIA

O večeru 30. září, který jsme prožili s otcem biskupem Radkovským u sv. Kateřiny Sienenské, jsem chtěla psát, ale události jdou jedna za druhou, tedy příště. Rovněž tak o neděli 11. října v kině.

Modlitbu sv. Františka z Assisi jsem zde už psala a je velmi známá. Uvádím tedy modlitbu P. Pia, která mě zaujala, je pro všechny!

Zůstaň se mnou, Pane, protože Tě potřebuji mít u sebe, abych na Tebe nezapomněl.

Ty víš, jak lehce Tě opouštím.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť jsem slabý a potřebuji Tvou sílu, abych tak často nepadl.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť Ty jsi moje světlo a bez Tebe jsem ve tmách.

Zůstaň se mnou, Pane, abys mi ukázal svoji vůli.

Zůstaň se mnou, Pane, abych slyšel Tvůj hlas a kráčel za Tebou.

Zůstaň se mnou, Pane, protože Tě chci velmi milovat a být stále s Tebou.

Lidmila Vokřínková

POSLEDNÍ SOUD

Na poslední neděli církevního roku připadá Slavnost Ježíše Krista Krále, která nás vede k zamyšlení nad posledními událostmi, které se na tomto světě budou odehrávat: POSLEDNÍM SOUDEM.

Než přijde poslední soud, musí být splněny některé předpoklady. V té době bude Kristovo evangelium hlášáno již po celém světě a dojde k obrácení židovského národa jako celku. Předpoklad Eliášova příchodu se považuje za splněný působením a smrtí Jana Křtitele. Další podmínkou je vystoupení Antikrista, s tím souvisí i masové odpadnutí od víry, těžké pronásledování Kristových vyznavačů, také globální, společenské i kosmické katastrofy. Pak se uskuteční slavný druhý příchod Kristův na svět.

Druhý příchod bude příchodem ve slávě a moci jeho oslaveného lidství, a tím i Božím vítězstvím nad posledním řáděním zloby a bude následovat vzkříšení miliard lidských bytostí všech věků. Přesná doba tohoto „posledního dne“ nebyla však nikdy lidem od Boha zjevena. Ani sám Ježíš Kristus, pokud žil na zemi, tento den neznal.

Oznámit lidem tento čas nepatřilo k jeho poslání. Také všechny předpovědi sektářů jsou neopodstatněné.

Vlastní náplní druhého Kristova příchodu je poslední soud, který se bude týkat všech lidských bytostí, do té doby žijících, i v té době již zemřelých. Mohlo by se zdát, že je tento soud již nadbytečný, když přece o každém člověku je již definitivně rozhodnuto po jeho smrti při soudu soukromém. Avšak závěry tohoto soukromého soudu jsou známy pouze dotyčnému zemřelému, případně ostatním nebešťanům, pokud byl zemřelý přijat do jejich společenství. Při posledním soudu budou proto všichni porovnání se všemi, všem se vyjeví důvody jejich skutků a bude ospravedlněna i Boží spravedlnost a milosrdenství tím, že Bůh odhalí své tajemné záměry, pokud vedly ke skutečnostem považovaným lidmi za Boží, nemilosrdné dopuštění, či dokonce bezpráví. (V Americe nedávno podal jeden občan k soudu udání Boha. Tvrdí, že terorizuje jeho a jeho bratry tvrdými příkázáními a různými katastrofami. Soud žalobu odmítl s odůvodněním, že žalovanému – tedy Bohu – nelze žalobu doručit.)

Soudcem bude Kristus, jehož božská přirozenost mu k tomu poskytuje příslušnou autoritu i potřebné znalosti a jeho přirozenost lidská smyslovou rovinu. Souzení budou Kristem všichni lidé bez rozdílu. Jistě, půjde při tom o nepředstavitelně vysoký počet nutných kombinací pojmů, soudů, úsudků a faktů skutečných i předpokládaných – tedy počet, který převyšuje kapacitní možnosti i nejvýkonnějších počítačů.

Biblické označení „knih“, ve kterých jsou zapsány všechny skutky živých i zemřelých (Zj 20,12-15) a podle kterých má tento soudní proces jednat, se však vztahuje na Boží podstatu, jejíž poznávací kapacita je nekonečná a rozhodovací rychlost nadčasově věčná – v jednom jediném okamžiku přítomnosti. Předmětem tohoto soudního jednání budou nejen všechny lidské skutky do nejmenších podrobností, ale i nejskrytější pohnutky oněch skutků.

A bude mít o takovouto podrobnou rekonstrukci minulosti vůbec někdo z lidí zájem po tak

DVEŘE KOSTELA

dlouhých staletích, či tisíciletích? Je jisté, že za současného stavu lidské existence končí živý zájem o minulé činy dobré či zlé většinou ve velmi krátké době, úměrně lidskému zapomínání. Avšak při posledním soudu dojde k porovnání Božího poznání, v němž vyvstanou všechny naše minulé skutky v přítomné časovosti Božího světla, a lidského ducha, do jehož jednoduché podstaty je celý průběh jeho života podrobně a navždy vytištěn.

Tímto Božím činem končí předposlední dějství lidstva a následuje konec tohoto hmotného světa. Ne ale jeho totální zničení, anihilace, ale jeho obnovení v „novou zemi a v nové nebe“. (Srov. Zj 21)

Na konci času dojde Boží království své plnosti, i Ježíš Kristus jako Král vesmíru a lidstva. Oslava Ježíše Krista jako Krále musí být pro nás vždy především liturgickým svátkem. Ten je vhodně zařazen na poslední neděli církevního roku, tedy symbolicky na závěr veškerého dění světa. To je i důvodem, abychom zpytovali svědomí, kde jsme na cestě k Bohu, k věčnosti. Zda bychom mohli lítostí a změnou stylu života ještě mnohé napravit anebo pro spásu své duše vytrvale a horlivě pokračovat v práci pro Boží království a tím vstoupit s novou horlivostí do adventní doby, nového to církevního roku, který každého z nás přiblíží smrti, soudu a věčnosti.

Co ze všeho dosud řečeného plyne? Náš život je něco jedinečného, neopakovatelného.

I Bůh má život v účtě. Nikdo nemusí žít tak, aby byl navěky nešťastný, protože Bůh o sobě také prozradil, že nechce, aby byl kdokoliv zavržen, že chce všechny přivést k sobě, ale také, že rozhodnutí pro Něj, nebo proti Němu nechává na nás. Musíme za svůj život převzít zodpovědnost! S důsledky věčnými!

Poselství posledního soudu volá lidi, i každého z nás, k „obrácení“, pokud Bůh ještě lidem dává „dobu příhodnou, den spásy“ (2Kor 6,2), „pokud je den, kdy je možno ještě pracovat, než přijde noc“. Proto výzva Soudce posledního dne: „*Pak budete postaveni po mé pravici a uslyšíte: Pojdte, požehnaní mého Otce, ujměte se království.*“ (Srov. Mt 25,33)

převzato z internetu

Přemýšleli jste někdy o dveřích kostela? Jsou to dveře, za nimiž někdo čeká...

Když se k nim blížím... jsou tak veliké, tmavé, pro spoustu lidí jsou to dveře, za něž se možná nikdy neodvážili nahlédnout, jsou tady celé generace, dlouhá desetiletí (nebo staletí – kdo ví?) střeží vchod do chrámu Páně. Možná je škoda, že jsou pořád zavřené...

Když беру za kliku... napadá mě, kolik generací přede mnou bralo za tu kovovou, roky používání naleštěnou, starodávnou kliku? Kdo ji chytal s nadějí, že za těmi dveřmi najde odpověď? Kdo s bázní, co ho tam vlastně čeká? Kdo s nadšením, že přichází k tomu, kdo ho miluje? Kdo se smutkem, protože „venku“ se cítil opuštěný? Kdo s nadějí, že tady najde to, co hledá? Kdo za ni bral jen ze zvyku? Proč tu kliku tisknu já, právě dnes, ve všední den, ve čtvrt na osm, cestou do školy?

Když pomalu otvírám... dýchne na mě takové to zvláštní ticho, jakoby prosycené modlitbami generací, ve vzduchu je cítit kadidlo a cosi člověka nutí, aby ztichl, aby vzal na vědomí, že tady není pánem on, ale někdo jiný, někdo, kdo tu byl od počátku. Má pocit, že tu na něj někdo čeká...

Když je za sebou zavřu a otočím se ke svatostánku... mám pocit, že jsem doma, že jsem na té jediné správné adrese a v srdci uslyším radostné, tiché „VÍTEJ“ ...

Napadá mě, že dveře kostela jsou vlastně dveře do úplně jiného světa. Za kliku беру na rušné ulici, po které (zvláště ráno) jezdí spousty aut a spěchají lidé a rázem se ocitnu v oáze klidu a ticha... Jsou to dveře k Někomu, kdo tam vždycky byl, je a bude, kdo tam na mě čeká, ať se děje cokoliv, ať přicházím ospalá, protože jsem ráno zaspala, nebo vystresovaná, protože jsem to či ono nestihla... On mě vždycky vyslechne, On tam ČEKÁ...

převzato z internetu

(<http://www.signaly.cz/cvrki>)

„...JSTE NADĚJÍ CÍRKVE!“

Už v neděli 27. 9. se sjely tisíce mladých lidí ze všech koutů naší země do Staré Boleslavi. Také my (skupinka mladých z třeštské a růženské farnosti) jsme v neděli nasedli na vlak a vyrazili směrem Stará Boleslav. Po několikahodinové jízdě jsme konečně dorazili na místo dění. Postavili stany na místě určeném, vedle Proboštské louky, kde se druhý den mělo odehrát snad to nejdůležitější, a vyrazili na Mariánské náměstí. Na Mariánském náměstí probíhal celý večer předprogram, ve kterém se organizátoři pokusili představit svatost jako cíl života mladých lidí a

tor – B2. Tímto děkujeme o. Tomášovi za skvělé místenky, díky nimž jsme měli skvělý výhled. Okolo deváté hodiny bylo na louce asi už 50 000 lidí a přicházeli ještě další a další. Jsou zde nejen věřící z Česka, ale i tisícovka Poláků, několik stovek Slováku a k vidění byly i německé vlajky.

Díky obřím obrazovkám jsme mohli být u toho, když Svatý otec v doprovodu kardinála Miloslava Vlk a dalších sestupuje do krypty, aby se tu poklonil ostatkům svatého Václava. Po chvíli papež z krypty vychází a míří ve svém papamobilu na Proboštskou louku, kde ho už netrpělivě s

ostatními věřícími vyhlížíme. Vidíme ho už nejen na obrazovkách, ale můžeme ho zahlédnout mezi davem. Všichni ho chtějí vidět, chtějí, aby projel právě okolo nich, chtějí mu být nablízku. I my jsme chtěli... Netrpělivě jsme čekali, od jakého sektoru pojedou a kam příští „křižovatku“ odbočí. Najednou se nedaleko nás vynoří černé vozidlo s muži, jež mají papeže chránit. Za autem jdou ještě další muži ochranky a po tomto krátkém průvodu se u nás objevu-

je to dlouho očekávané bílé vozidlo, ano, přesně to vozidlo, kterému se říká papamobil.

Byli jsme Benediktovi XVI. tak blízko, jak jen to šlo – dělilo nás od něj pouhých 1,5 metru... To se ani nedá popsat, to se musí zažít...

Poté začíná slavnostní bohoslužba. Papež nás vítá v češtině. Odměnou za to se mu dostalo bouřlivého potlesku. Následovalo však ztišení, aby se každý mohl soustředit na průběh mše, jedním z vrcholů bylo papežovo kázání. Zde vyzdvihuje osobu sv. Václava.

Po mši svaté následovala promluva k nám – mladým. Zde nás vyzývá, abychom byli pozorní a otevření Ježíšovu volání nabídnout život do

tak nějak připravit nás na pondělní setkání s papežem. Můj čistě subjektivní názor je, že se jim to zas tak moc nepovedlo. Nějak mi v tom chyběla „šťáva“. Když to napíšu ne moc hezky – bylo to moc „zbožné“. Ale to nebylo to, proč jsme přijeli. Přijeli jsme kvůli něčemu daleko důležitějšímu. Chtěli jsme se setkat s papežem Benediktem XVI. ....

A tak jsme po docela krátké noci sbalili naše prozatímní obydlí a vydali se na místo, kde se to nejdůležitější mělo odehrát – na Proboštskou louku. Někteří z nás měli tu čest obsadit místo ve VIP sektoru – hned za našimi státníky – a my „obyčejní lidé“ jsme vyrazili hledat náš sek-

služeb Bohu a jeho lidu. Žádá nás, abychom rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abychom svou víru žili s radostí a nadšením, abychom se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí... Znovu se vrací ke slovu – NADĚJE... „Vy, milí mladí přátelé, jste nadějí církve!“ Také nás Benedikt XVI. pozval do španělského Madridu na celosvětové setkání mládeže v roce 2011.

Zástupci mládeže předávají papežovi dar od mladých věřících z celé České republiky – knihu s fotografiemi, které vyprávějí o životě mládeže v našich diecézích a finanční dar ve znamení

solidarity s mládeží v Africe.

Papež ještě zdraví zahraniční poutníky v jejich rodném jazyce a poté už opouští Proboštskou louku za zvuků Svatováclavského chorálu.

Neodjíždí nejen Svatý otec, ale pomalu se vytrácí ze Staré Boleslavi i všichni ostatní, kteří sem doputovali. Myslím, že snad všichni odjíždí s velkým nadšením a uspokojením...

Kateřina Bambulová

DIECÉZNÍ POUŤ RODIN

29. srpna se ve Žďáře nad Sázavou konala šestá Diecézní pouť rodin. I přes nepřízeň počasí jsme se s rodinou rozhodli se na tuto akci vypravit. Nejprve nás však čekala trochu náročnější cesta. Před Jihlavou se pozvracel Mareček a před Žďárem Vojta. To už taťka při pohledu na ohozeného Vojtu, sedačku a část auta razantně prohlásil: „*A jedeme domů!*“ Naštěstí jsme měli s sebou nějaké to náhradní oblečení a tak jsme nakonec šťastně, byť s hodinovým zpožděním, dorazili na místo – do baziliky Nanebevzetí Panny Marie a svatého Mikuláše.

Mše svatá byla v plném proudu, celebrol brněnský biskup Vojtěch Cikrle, kostel zaplněný a tak jsme zaujali místo kousek ode dveří, děti plnily vyprázdněné žaludky a my se snažili zapojit alespoň do druhé poloviny mše. Ta měla být původně sloužena venku, kvůli nepříznivému počasí však byla přesunuta do baziliky.

Po mši nás počasí mile překvapilo, sice byla zima, ale hlavně už nepršelo. Následoval pestrý program určený hlavně dětem. Absolvovali jsme „Cestu lásky“, na které měly děti na jednotlivých stanovištích plnit různé úkoly. Například měly pomoci starému člověku – uvázat babičce šátek, podat hůlku, brýle... Na dalším stanovišti měly děti zase myslet na to, co je důležité – sbalit si do batohu nejnnutnější věci na pustý ostrov a vyřadit ty nepotřebné. Vojta přesvědčoval paní, že švihadlo bude potřebovat víc než svačinu. Dále jsme se zúčastnili výtvarných dílen, kde si bylo možno vyrobit např. přívěsek z balzy, pištálku z bezové větvičky nebo kytičku a jiné ozdoby z plastových lahví. Děti se také vyřádily při soubojích s papírovými středověkými zbraněmi, dalšími možnostmi

byla lukostřelba, skákací hrad či plavba po rybníce. O půl druhé jsme mohli zhlédnout loutkové divadlo.

Na program byly i dvě přednášky (Umění stárnout a Efektivní rodičovství) a na závěr jsme si mohli poslechnout skupinu Hořký kafe. Byla zde i možnost zakoupení křesťanské literatury. Radost nám také udělalo setkání se známými tvářemi – potkali jsme zde P. Jendu Krbce a prohodili pár slov s na-

ším bývalým panem farářem P. Romanem Kubínem a jeho maminkou.

Odpoledne uteklo jako voda a již tu bylo závěrečné slovo a požehnání otce biskupa. S novými zážitky jsme se šťastně vraceli domů. Všele doporučuji a doufám, že se příští rok ve Žďáře z třešťské farnosti sejdeme v hojnějším počtu.

- ZN -

PÍSMO SVATÉ

Bůh je Pravda, Bůh je Láska. Aby se zjevil jako takový a my jej poznali, hovoří k nám v blahosklonnosti své dobroty lidskými slovy prostřednictvím svatopisců. Soubor inspirovaných knih, které nazýváme Bible svatá nebo Písmo svaté se dělí na dvě části. Rozdělení provedly samy dějiny spásy.

Boží dílo spásy v dějinách vyvoleného národa vyvrcholilo příchodem Ježíše Krista na tento svět. Stávající knihy se staly „starými“ ve srovnání s „novými“, jež napsali inspirovaní autoři na základě učení, které jim předal Kristus. Tak byly tyto knihy rozděleny na Starý a Nový zákon. Starý zákon je obsažen ve 45 knihách a Nový ve 27. Tyto knihy jsou psány v rozmezí více jak tisíc roků a řečí hebrejskou, aramejskou a řeckou.

Písmo svaté je kniha Boží moudrosti, neboť jejím PŮVODCEM je sám Bůh. V době před Kristem použil k předávání svého slova patriarchy a starozákonní proroky. To byli mužové, kteří se dovedli i králům dívat bez bázně do očí, mluvili přímo a bez bázně. Věděli, co je čeká. Je již údělem proroků, aby byli zabíjeni. Jejich hlas však neumkl. I za času Krista mluvili proroci. Jan Křtitel byl podle Ježíše největším ze všech proroků. Je posledním prorokem Starého záko-

na a ani on nezemřel přirozenou smrtí. Po něm přichází sám Kristus Pán, aby vydal svědectví o svém Otci, aby nám řekl, jak nás Bůh miluje, v jaké pravdy máme věřit a hlásat je. Abychom však plně pochopili hlubiny lásky a pravdy Boží, museli bychom mít schopnost myšlení a poznání Božího. Co apoštolové a evangelisté zaznamenali, jsou jen útržky. *Je ještě mnoho jiného, co Ježíš učinil; kdyby se mělo všechno dopodrobna vypsat, myslím, že by celý svět neměl dost místa pro knihy o tom napsané. (Jan 21,25)*

Je to Bůh, který promlouvá skrze Písmo svaté. Toto je třeba mít na paměti. Písmo svaté není práce Matouše, Marka, Lukáše, Jana, Mojžíše. Papež Lev XIII. o tom píše: „*Nadpřirozenou silou nám Duch svatý svatopisce tak vybídl a pohnul, tak jim při psaní pomáhal, že všechno, ale jen to, co sám přikázal, správně svatopisci*

myslí pojali, věrně sepsat chtěli a s neomylnou pravdivostí vyjádřili.“

Je to dílo inspirované, vnuknuté Duchem svatým. Proto jsou tyto knihy tak vzácné. Církev považuje všechny knihy Písma sv. – Starého i Nového zákona se všemi jejich částmi za posvátné, kanonické a jako takové byly církvi předány. Není třeba mít obsáhlé knihovny, ale jedna kniha nesmí nikdy chybět – Písmo svaté. Je to dopis napsaný od Boha lidem. Je to kniha, která obsahuje Boží moudrost a zachycuje záchvěvy lásky Božího Srdce k nám. Písmo sv. je neomylné v učení o víře a mravech. V ostatních věcech nás poučuje podle způsobu a vzdělání lidstva v tehdejší době. Nesmíme z Písma sv. dělat žádný živočichopis nebo hvězdářskou příručku, nehledejme v něm jen poučení o věcech časných. V Písmu svatém nacházíme čtyři důvody, proč nám bylo předáno: **Literární smysl učí – co se stalo, alegorie (ob-**

razný) – v co věřit, morální – jak jednat, analogický – kam směřovat, tedy k Bohu, k naší nebeské vlasti.

Jsou tři pravidla, jak máme správně číst a vykládat Písmo svaté:

1. Předně bedlivě přihlížet k obsahu a jednotě celého Písma – nikoliv vytrhávat ze souvislosti větu či dokonce slovo.

2. Dále číst Písmo sv. v živé tradici celé církve. Vždyť napřed byla tradice, ústní podání a teprve potom bylo toto sdělení napsáno. Písmo sv. je psaná tradice. Nejprve Petr kázal, Marek poslouchal a pak napsal své evangelium. A bez církve katolické bychom ani Písmo sv. neměli a nevěděli, které knihy jsou kanonické a co kanonického není.

3. Konečně přihlížet při čtení a výkladu ke spojitosti pravd víry mezi sebou a v celém plánu zjevení. Vyjádřil to jasně sv. Augustin: „*Nevěřil bych evangeliu, kdyby mě k tomu nepohnula autorita katolické církve...*“

ÚČELEM Písma sv. je, aby ukázalo cestu k Bohu, k věčné spáse. Aby lidem zvěstovalo velké pravdy o Bohu, o člověku a vůbec o světě. Především hledejme Boha v Písmu sv. a najdeme ho. Hledejme tam odpovědi svých nejdůležitějších životních otázek o štěstí a smyslu lidského života a najdeme je. A pak poznáme, že Písmo sv. je drahokam, který má věčnou, nepomíjející cenu a zůstane nejcennější knihou. Je to dopis, který nám napsal Bůh. Není nic krásnějšího, než-li denně brát do rukou dopis toho, který nás má rád. Jak blaží nevěstu každé slovo v dopise od vzdáleného snoubence. My jsme nevěsty, bratři a sestry – nevěsty Kristovy.

V cyrilometodějské písni je toto krásné vyznání: „*Přinesli nám oni Písmo svaté, bychom ze studnice této zlaté, moudrost Boží povždy vážili. Bohu sloužiti se snažili.*“

Sv. Jeroným napsal: „*Neznat Písmo svaté znamená neznat Krista. Čím více budete znát Písmo svaté, tím více budete znát Krista. Čím více budete Krista znát, tím více ho budete milovat.*“ Slova papeže Pia XI.: „*Žádná kniha nemůže mluvit k duši tak velikým světlem pravdy, tak mocnou silou příkladu, tak srdečně, jako svaté evangelium.*“

Posádka lodi Apollo, která v roce 1968 o

Vánocích obletěla Měsíc, z dalekých cest vesmíru poslala lidstvu a vesmíru pozdrav vyjádřený slovy Písma svatého: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!*“

Kéž i tento příklad nás povzbudí k hrdosťi, že jsme katoličtí křesťané a vlastníme knihu Boží: Písmo svaté, Bibli. A kdykoliv v kostele budeme slyšet anebo doma při jejím otevření číst slova Písma sv., ptejme se, co i dnes tím chce říci sám Bůh!

Převzato z internetu

NEZASTUPITELNÝ ÚKOL

Radost, smích, anebo jen tiché usmívání mohou být domovem zvláště tam, kde mají starší lidé možnost stýkat se se svými vnoučaty, nebo i s jinými dětmi.

Během let ztrácíme všichni své vrstevníky, kteří postupně umírají. Pokud jsme však měli děti a ony mají zase děti, můžeme se svými vnuky prožívat aspoň něco ze svého mládí.

Na kolik otázek musí dát dědeček a babička odpověď! A kolik se toho mohou od svých vnoučátek dovědět! Zvláště věřící prarodiče mají u svých vnoučat mimořádnou příležitost. Pomáhají nastavit už v raném věku správný směr výhybky jejich života. Mají možnost vtisknout do jejich duší nesmazatelné dojmy a myšlenky, které je budou provázet celým životem. Výchovu dětí ukládá ovšem Pán Bůh rodičům. Nemohou tedy ve výchově zastoupit, ale mohou být vedle nich dobrými pomocníky, kteří doplňují rodičovskou výchovu. Vnoučatům může duchovně velmi prospět, mohou-li u svých prarodičů sledovat, jak starší věřící člověk přestává lpět na věcech, které pomíjejí. Starým lidem se stále více otevírají oči i srdce pro hodnoty, které zůstávají. Svými postoji a svědectvím o Boží lásce můžeme nemálo ovlivnit smýšlení svých dětí i vnuků.

*pro Věžník vybrala
O. Hrbková*

ING. PAVLEM JAJTNEREM

11. října jsme měli to potěšení setkat se v Kině Máj (již podruhé) s panem Ing. Pavlem Jajtnerem a strávit s ním příjemné odpoledne. Pavla Jajtnera, havlíčkobrodského rodáka, jsme mnozí z nás měli v povědomí jako velvyslance České republiky při Svatém stolci ve Vatikánu. Zkušenosti na pozici velvyslance však začal získávat již mnohem dříve, když v této funkci působil nejprve v Rakousku a později v Maroku.

O bohaté zážitky a vzpomínky nejen z tohoto působení se s námi pan Jajtner přijel podělit. Během přednášky nám promítal většinou vlastní rukou pořízené fotografie, které tvořily odrazový můstek pro jeho vyprávění. Když v roce 2003 nastupoval do funkce velvyslance při Svatém stolci, obdržel tehdy pověřovací listiny ještě z rukou Jana Pavla II. Vzpomínal na 2. duben 2005, den, kdy Jan Pavel II. umíral, a kdy se ve stotisícovém davu věřících na svatopetrském náměstí za Svatého otce modlil, na jeho pohřeb, kam málem nedoletěl vládní challenger s českou delegací, protože praskla dvě ze tří skel čelního okénka letounu. Od havárie je zřejmě zachránil arcibiskup Karel Otčenášek, protože se prý celou cestu modlil. Nad další fotografií pan inženýr vzpomínal na 18. duben 2005, kdy arcibiskup Josef Ratzinger coby děkan kardinálského sboru sloužil poslední z prosebných eucharistických obětí před zahájením konkláve, a na svou radost, když se následující den nad Sixtinskou kaplí objevil bílý kouř (znamení, že nový papež byl zvolen) a zanedlouho se dozvěděl, že jím je právě Josef Ratzinger (jeho favorit), který přijal jméno Benedikt XVI.

Svatého otce nebylo možné nezmínit v souvislosti s jeho nedávnou návštěvou v České republice, kterou pan Jajtner, stejně jako asi většina věřících, ale i nevěřících, hodnotil velmi pozitivně. Podílel se na přípravách a zúčastnil se mše svaté v Brně. Ocenil také přístup médií, především veřejnoprávní televize, všechny její přenosy a komentáře během návštěvy. O něco horší zkušenost zažil pan inženýr (zřejmě ne první ani poslední) s televizí Nova, když pana redaktora při rozhovoru zajímalo spíše, zda ochutná Svatému otci české pivo nebo

co bude mít k obědu, než například to, že se za český národ modlí. Pan Jajtner pokládá za významné rovněž setkání Svatého otce s Českou akademickou obcí, protože například římská akademická obec La Sapienza papeže kvůli jeho zamítavému postoji k otázce homosexuality nepřijala.

Ze svého působení coby velvyslance v Rakousku vzpomněl pan Jajtner například na město Krems, kde v roce 1995 slavili tisíc let od jeho založení, a k této příležitosti byl odlit zvon přímo na místě u paty věže farního chrámu svatého Víta. Zvon odléval šestadvacetiletý Johanes Grassmayer, představitel již třinácté generace řemeslnického rodu, který se zabýval odléváním zvonů. Pan Jajtner vyjádřil politování nad tím, že toto předávání umu nějakého řemesla z generace na generaci již u nás bohužel zaniklo nebo lépe řečeno bylo násilně přerušeno minulým režimem, a že když se objeví na vsi nějaký ten zemědělec, je považován spíše za zoufalce. Je totiž rozdíl vyučit se řemeslu za nějaký ten rok a učit se třicet let u svého otce, který už má v rukou um a zkušenosti předávané po generace.

Během přednášky došlo i na mnoho dalších témat, zážitků a úsměvných příběhů, to by však bylo ještě na několik stránek. Naštěstí pan Jajtner většinu toho sepsal, a tak vyšla před dvěma roky v Karmelitánském nakladatelství kniha *Zajisté, Excellence!*, kde se můžete dočíst více. Několik výtisků této knihy autor také přivezl s sebou, tak jsme si ji mohli zakoupit a odnést domů i s věnováním.

Pan Jajtner přijel do Třeště také jako člen Moravsko-slezské křesťanské akademie, která je fórem, kde jsou zastoupeni akademici všech profesí. Spolupracuje s vysokými školami, organizuje přednášky, členové se setkávají na společných bohoslužbách a duchovních cvičeních. Pan inženýr by byl rád, kdyby v našich řadách našel také několik zájemců či členů. Díky užší spolupráci by bylo možné pořádat i v malých městech jako je Třešť například další besedy se zajímavými hosty, podobně jako tomu bylo tentokrát.

- ZN -

TÁBOR BŘEZÍ 2009

Tyhle prázdniny byly pro mě docela výjimečné, protože jsem mohla jet na dva tábory! Po prvním velmi vydařeném táboře v Alejích jsem jela i jako „náhradnice“ na tábor do Březí. Tábor byl zaměřený na dobu vikingů. Byli jsme rozděleni do čtyř družstev (kmenů): Varjagové, Normané (moje družstvo), Askomané a Madiusové. Každý kmen měl svou loď: Drakkar, Snekkar, Knarr a Makkar. Také jsme jeli na výlet do Tišnova, kde jsme navštívili nádherný klášter Porta coeli, kterým nás provedla sestra cisterciáčka. Za celý týden jsme absolvovali spoustu zajímavých a zábavných her. A také jednu pro nás asi nejzajímavější hru, kdy se z nás děti stali vedoucí a měli jsme za úkol připravit program pro děti (vedoucí). Ti nám dali svým předváděním se docela zabrat, ale jinak se nám hra velmi povedla. Přes celý týden jsme se všechny kmeny snažily dosáhnout co nejlepšího výsledku.

Na konci týdne bylo proto takovéhle pořadí:

1. Askomané
2. Varjagové
3. Normané
4. Madiusové

Postřehy z vikingské kroniky: „Písk! Budíček! Vstávat, lenoši.“ „No jo, Dunga je celej natěšenej nás potrápít a umořit při rozcvičce,“ stěžují si potichu kluci i holky.

V úterý ráno se z jídelny ozývalo: „Taxis! Bláto! Vodní příkop!“ (pro vysvětlení... venku přšelo, tak nám musela stačit na rozcvičku jídelna a tak jsme hráli hru dostihy)

Tábor se mi velmi líbil. Jsem moc ráda, že jsem na něm mohla naposledy být a moc si ho užít.

Maruška Kaňkovská

MĚSÍC ŘÍJEN

Měsíc Růžencové Matky Boží – Panny Marie. Jak jej prožíváme? Je již polovice měsíce, dny zapadly do V ě č n o s t i!

V našich chrámech se stále modlíme posvátné růžence, tj. pondělí: **radostný**, úterý dle ohlášek, má-li o. Tomáš volno, nebo je pohřeb – zádušní modlitba, je-li mše sv. v kostele, modlíme se **bolestný**, ve středu **slavný**, ve čtvrtek – pokud je ADORACE, tichá – doma – soukromě, nebo výjimečně při rekolekci růženec **světla** – dle Sv. otce Jana Pavla II. Je to „poklad ke znovuzrození“. Rozšířil se v roce 2002: Modlitba za mír a rodinu (Rosarium Virginia Mariae). Případá-li církevní svátek: buď litanie, nebo **slavný**. Pátek: **bolestný**. Sobota: v různých farnostech, dle mých zkušeností různé. Neděle: **slavný** (má vždy přednost).

Při různých příležitostech, jak určí náš duchovní o. Tomáš, se budeme modlit též rozjímavý dle naší přítelkyně, katolické spisovatelky Marie

Holkové, jež se jej s námi v našich kostelích modlila... Kéž odpočívá v pokoji. Chystá se její životopis.

Po rozmnožení a přípravě předáme všem!

Lidmila Vokřínková

SMS OD PAPEŽE

Také jste se přihlásili k odběru SMS s myšlenkami papeže Benedikta XVI. z jeho encyklik, které posílalo brněnské biskupství? Já jsem se přihlásil a od 5. září o první sobotě v měsíci až do pátku 25. září před sobotním příjezdem mi pravidelně každý den po 7. hod. ranní zazvonil mobil s myšlenkou Sv. otce.

A pro ty, kteří o tom nevěděli či zapomněli, vám všem 21 myšlenek sdělím. Slova papeže jsou tolik hluboká, povzbuzující a plná naděje, že jsem uznal za vhodné se s vámi o ně podělit tak, jak každodenně docházela.

5. září 2009 - *V malých každodenních rozhodnutích, v nichž stavíme dobro před pohodlnost, žijeme skutečně svůj život.*

6. září 2009 - *Rozum a víra si vzájemně pomáhají. Rozum bez víry se ztrácí v iluzi vlastní všemohoucnosti. Víra bez rozumu riskuje, že se odcizí konkrétnímu životu lidí.*

7. září 2009 - *Den co den potřebujeme menší i větší naděje, které nás udržují při životě. Tyto naděje však nestačí, pokud schází velká naděje přesahující vše ostatní: Bůh.*

8. září 2009 - *Člověk není atomem ztraceným v nahodilém vesmíru, nýbrž tvorem, kterého Bůh obdařil nesmrtelnou duší a vždycky ho miloval.*

9. září 2009 - *I když mě už nikdo neposlouchá, Bůh mi naslouchat nepřestal. Když už nemám nikoho, ke komu bych hovořil, k Bohu mohu mluvit stále.*

10. září 2009 - *Láska je světlem, v zásadě jediným světlem, které stále znovu prozařuje temný svět a dává nám odvahu žít a jednat.*

11. září 2009 - *Víra proměňuje naši netrpělivost a naše pochybnosti v bezpečnou naději, že Bůh drží svět ve svých rukou i navzdory všem temnotám.*

12. září 2009 - *Láska k Bohu a láska k bližnímu se vzájemně prolínají. I v tom nejposlednějším člověku se setkáváme se samotným Ježíšem, a v Ježíši potkáváme Boha.*

13. září 2009 - *Čas modlitby věnovaný Bohu nejen neumenšuje účinnost a čínorodost lásky vůči druhým lidem, ale ve skutečnosti je nevyčerpatelným zdrojem této čínorodosti.*

14. září 2009 - *K utváření lepšího světa při-*

spívá člověk výhradně tím, že koná dobro teď, osobně a se zanícením všude tam, kde je to možné.

15. září 2009 - *Láska není pouze cit. City přicházejí a odcházejí. Zralost lásky se vyznačuje tím, že zahrnuje člověka v jeho celistvosti – jeho cit, vůli i intelekt.*

16. září 2009 - *Kdo směřuje k Bohu, ten se nevzdaluje lidem, ale stává se jim opravdu blízkým.*

17. září 2009 - *Křesťanství nepřineslo žádné sociálně-revoluční poselství. Přináší setkání s živým Bohem, tedy s nadějí, která proměňuje život i svět zevnitř.*

18. září 2009 - *Každý nalézá své dobro, když přijme plán, který s ním Bůh má. V tomto plánu nachází svou pravdu a přilnutím k této pravdě se stává svobodným.*

19. září 2009 - *Pouhá věda člověka nespasí. Člověk je vykoupen láskou.*

20. září 2009 - *Když už mi nikdo nemůže pomoci, Bůh může. I kdybych byl zahrán do nejposlednější osamělosti, když se modlím, nejsem nikdy úplně sám.*

21. září 2009 - *Nikdo nežije sám. Nikdo nehřeší sám. Nikdo nebude spasen sám. Nikdy není zbytečné ani příliš pozdě na to, abychom se dotkli srdce druhého.*

22. září 2009 - *Sdílení hmotných statků a zdrojů, z nichž vychází opravdový rozvoj, nelze zajistit pouhým technickým pokrokem, ale potenciálem lásky, která přemáhá zlo dobrem.*

23. září 2009 - *Člověk nezískává svou hodnotu tím, že se izoluje, ale tím, že navazuje vztahy s lidmi i s Bohem. Vztahy mají velký význam. To platí i pro národy.*

24. září 2009 - *Lidská svoboda je ve vlastním smyslu sama sebou jen tehdy, když na okouzlené technice odpovídá rozhodnutími, jež jsou plodem morální odpovědnosti.*

25. září 2009 - *Boží láska nám umožňuje, abychom den po dni vytrvali ve světě, který je nedokonalý, a nikdy neztráceli naději.*

A na závěr slova, která Svätý otec řekl při jedné z audiencí: „Naší silou je láska Kristova!“

-KP-

SVÍCEN SV. MARTINA

PRO NAŠEHO RODÁKA BISKUPA FRANTIŠKA RADKOVSKÉHO

Kovaná plastika s atributy sv. Martina byla vyrobena jako dar třešťské farnosti Mons. Františku Radkovskému u příležitosti jeho životního jubilea a k jeho jmenování čestným občanem města Třeště. Biskup plzeňský se v Třešti dne 3. října 1939 narodil. K jeho 70. narozeninám jsme se rozhodli mu darovat upomínku na místo, kde strávil první roky své životní pouti, kde přijal křest, ministroval a slavil primiční mši svatou – na třešťskou farnost s kostelem sv. Martina.

Svícen je zhotoven z kovaného plechu a jednotlivé dílce jsou spojeny nýtováním pomocí třmenů. Trojúhelníková základna není zvolena náhodně, ale každý z vrcholů trojúhelníku symbolizuje jeden z pilířů křesťanského života – víru, naději a lásku. Ty byly hlavním poselstvím českému národu papeže Benedikta XVI. při jeho návštěvě naší vlasti ve dnech 26. – 28. 9. 2009, kdy také svícen sv. Martina vznikl. Stěny svícnu jsou výsledkem rozložení trojúhelníku na čtyři části a jejich vztyčením kolem základny. Na přední vysoké stěně je kříž ve tvaru meče, který je připomenutím vojenské minulosti sv. Martina Tourské-

ho. Hlavní atribut rozseknutého pláště je naznačen na pravé zadní straně.

Svícen byl vyroben v dílně uměleckého kováře a známého muzikanta Petra Píši. Autorem je třešťský farník a kovář Adam Štumar.

otec Tomáš

MISIJNÍ NEDĚLE

18. října – ranní mše sv.

Máme radost, že děti, mládež zpěvem, sbírkou přispěly na pomoc Africe. Nemáme ve farnosti takový DAR pro Afriku, jaký předali mladí papeži Benediktu XVI. při jeho návštěvě v naší republice. Avšak i s malou částkou můžeme hodně udělat pro dítě v Súdánu, jak je uvedeno v dopise Nadace mezinárodní lékařské pomoci...

I naše farnost vzala vše vážně a odlepovala na faře s ministranty použité poštovní známky, které jsou též velkou pomocí, jak zní dopis a návod k práci s odlepováním. Děkujeme za další rozmnožení dle přílohy. (Ministranti při setkání v Mrákotíně tamní ministranty naučí též sbírat známky, jak jsem jim doporučila a předala návod vedoucímu Josefu Kolbovi.)

ZŠ již také návod má (paní uč. Radana Kadlecová), již vloni pomáhali při třídění, nyní je to „trochu jinak“... Dle počasí přispěje k této práci i omezení sportu (kalamita).

Lidmila Vokřínková

VZPOMÍNKA NA PANÍ HEDVIKU KUBALOVOU

Ráda bych vzpomenula na babičku mého manžela, paní Hedviku Kubalovou, která zemřela loni v září, a kterou jste mnozí z vás jistě dobře znali. V říjnu by oslavila 87. narozeniny. Ačkoli jsem ji poznala až na sklonku jejího života, byla mi v mnohém vzorem. Zřejmě proto, že to bylo v době, kdy zažívala jednu z nejtěžších zkoušek ve svém životě, poté, co jí byla amputována jedna a o dva a půl roku později druhá noha. Asi si nikdo z nás nedovede představit, co člověk v takové situaci zažívá. Babička se s tím asi také těžce vyrovnávala, ale přijala vše s odevzdaností a pokorou. Kdo jste ji znali, víte, že to byla vždy veselá, optimismem oplývající žena. A zřejmě tato její šťastná povaha společně s vírou v našeho Pána jí pomohly překonat všechny zkoušky a těžkosti. Obdivovala jsem na babičce především její trpělivost, s jakou vše snášela. Člověk je kolikrát hned nervózní a podrážděný, když má například čekat ve frontě u pokladny nebo v čekárně u doktora, a babička zatím trpělivě přijímala to, že musí počkat, až jí někdo pomůže na vozík, že si nemůže něco podat, dojít na záchod a podobně. Tato od-

kázanost na druhé se dovršila, když posledních pár měsíců svého života strávila upoutána na lůžko na oddělení dlouhodobě nemocných. Sem by měl člověk zajít, stačí jen na chvíli, když se rozčiluje nad různými malichernostmi a stěžuje si na vše možné, a jistě by své postoje rychle přehodnotil a odcházel by tiše a s pokorou.

Babička, která si měla na co stěžovat, si neustále pochvalovala, jak se má dobře, že jí nic nechybí a že je šťastná, že může být doma mezi svými. V tom také obdivuji její rodinu, jak se o babičku obětavě starali, přestože to nebylo vždy jednoduché. Dnes už bohužel není samozřejmostí, že se děti postarají o nemohoucí rodiče, spíše se setkáváme s opakem.

Babičce nakonec po všech bolestech, které si v posledních měsících života vytrpěla, bylo dopřáno, aby zemřela v klidu doma mezi svými. Hodně lidí řeklo, že musela přijít rovnou do nebe. Kéž se tam těší z patření na Boží tvář a přimlouvá se za nás, ještě bojující na tomto světě.

- ZN -

OPRAVA FASÁDY KOSTELA V RŮŽENÉ

V polovině září byla úspěšně dokončena oprava fasády a odvodnění kostela sv. Marie Magdalény v Růžené stavební firmou Josef Dvořák ze Stonařova. Náklady na fasádu činily 271.619,- Kč, z toho 200.000,- Kč pokryla dotace od Ministerstva kultury. Odvodnění kostela stálo 183.167,- Kč. Výměnu plechové střechy za šindel nad vchodem na kůr za 21.310,- Kč prováděla firma Libor Musil z Velkého Beranova. Nad vším dohlížel a vše vyprojektoval Ing. arch. Jiří Vohralík z Jihlavy v ceně 12.773,- Kč. Celkem letošní výdaje na opravu kostela činily 488.869,- Kč. Chtěl bych poděkovat všem brigádníkům, kteří pomohli se stavěním a odvozem lešení, zvláště panu Duničkovi, Veselskému, dále pak Slávku Bambulovi a také panu starostovi Trojanovi. Po domluvě s panem starostou bude kostel v brzké době nasvětlen.

P. Tomáš Caha

HROZNATA (ASI 1160 – 1217)

Hroznata se narodil urozeným rodičům. Postavení, jmění i vliv Hroznatova otce byly významné. Svoji nejstarší dceru Vojslavu provdal za kastelána krakovského, v té době to byl jeden z nejvlivnějších lidí v Polsku.

Narození Hroznaty bylo velmi dramatické. Stárnoucí matka porodila předčasně a dítě bylo mrtvé. Když viděla, že dítě je mrtvé, byla zděšená a rozkázala ho co nejrychleji pohřbít. Ale zkušená stará porodní bába prosila matku, ať neztrácí naději a obětuje dítě Panně Marii. Když matka překonala odpor a vzala ho do náruče, začal dýchat a rozbrečel se.

Dále legenda vypráví o dvojím zázračném vyvážnutí z nebezpečí smrti. Jednou na neznámé cestě matka dala Hroznatu odrostlé dceři Vojslavě do náruče. Dítě se jí vysmeklo a spadlo na zem pod kola jedoucího vozu. Když zastavili a spěchali pro dítě, našli Hroznatu nezraněného, bez jediné modřiny a oděrky. Podruhé byl zachráněn v chlapeckém věku při návštěvě u své sestry Vojslavy v Krakově. Odpoledne si hrál s hochy na břehu Visly. Byl stržen proudem vody, unášen, až zmizel pod hladinou řeky. Sestra a ostatní lidé prohledávali břehy, rybáři hledali na hladině a nikdo ho nemohl najít. Až k večeru skočil jeden chlapec do řeky, potopil se na dno a našel Hroznatu na dně a vytáhl ho na břeh. Když byl na břehu, otevřel oči a nic mu nebylo. Začal vyprávět sen, že nějaká Paní podivuhodné krásy po celou dobu držela ruku nad jeho hlavou a jemu se dobře odpočívalo. Nikdo nebyl na pochybách, kdo ho zachránil.

Hroznata byl dobře vzdělán a uvádí se, že velmi brzo byl na pražském dvoře a nejspíš se stal knížecí číšník. Už v této době byl štedrý a pomáhal potřebným. Oženil se, ale mnoho let neměl dítě. Když se mu po dlouhém čekání narodil syn, zanedlouho zemřel a za pár týdnů i jeho manželka. Hroznata prožíval největší krizi svého života a rozhodl se, že se nikdy neožení.

V této době se dozvěděl, že Saladin obsadil Jeruzalém. Rozhodl se připojit k první křížové výpravě a osvobodit Boží hrob od nadvlády muslimů. Ale do Jeruzaléma nikdy nedošel. Když jeho družina došla k moři, tak se z nejasných důvodů zastavila a obrátila se. Jenomže přijetí do výpravy bylo závazným slibem a jeho nesplnění mělo závažné důsledky. Hroznata proto nešel přímo do Čech, ale šel do Říma, kde ho přijal papež. Splnění slibu podložil a jako pokání doporučil Hroznatovi založit klášter

na svém panství. Hroznata se s radostí vrátil domů a v Teplé vybral místo pro nový klášter. Podle legendy začal s prvním výkopem.

Hroznata pobýval na knížecím dvoře, kde byl ve službě knížete-biskupa Jindřicha Břetislava. Opět se rozhodl jít do křížové výpravy. Než odešel, nechal sepsat svůj majetek a v případě smrti ho věnoval nově vzniklému klášteru v Teplé, část majetku nechal sestřám. Výprava opět nedopadla dobře, byla zdeptána epidemiemi a rozpadla se. Hroznatovi nezbylo nic jiného než se vrátit do Říma. Papež ho vlídně přijal, zrušil slib křížové výpravy a jako pokání uložil Hroznatovi postavit ženský klášter. Jenomže v Čechách se k moci dostal Přemysl Otakar I., proti kterému se Hroznata v minulosti postavil. Nejspíš i proto se rozhodl přijmout od papeže premonstrátské roucho, které mu zajistilo imunitu, což vyvolalo zděšení v jeho výpravě, připadali si bez vůdce. Výprava došla do Čech a Hroznata předstoupil před krále, který ho políbil na znamení míru. Poté s velkým jásotem přijel na své panství a postavil v Chotěšově ženský klášter, kam se přestěhovala jeho ovdovělá starší sestra. On sám šel do kláštera v Teplé.

O jeho životě v klášteře se toho moc neví, jenom to, že byl v řeholi velmi přísný a na příkaz opata byl proboštem. Avšak brzo se opatovi znelíbil a ten mu dělal nepřekonatelné potíže. Nechtěl se postavit opatovi a porušit stanovy řádu, a proto odešel do Chotěšova k sestře. Když ostatní řeholníci v Teplé opata zkrotili, vrátil se zpět.

Jednou se jel s jedním služebníkem podívat do Hroznětína na statek, cestou byli přepadeni loupeživými rytíři. Odvezli ho na tvrz do severních Čech. Hroznatu mučili hladem a vydírali ho. Odmítl zaplatit výkupné a byl umučen k smrti nejspíše v Kynšperku. Jeho spolubratři zaplatili za jeho tělo, které pohřbili v klášteře, a na jeho hrob začali chodit zástupy lidí.

Životopis byl sepsán velmi brzo, asi 30–40 let po jeho smrti, ovšem období, které předcházelo životu na Pražském hradě, známe jenom z legendy.

Papež Lev XIII. potvrdil roku 1897 jeho uctívání jako blahoslaveného a o 100 let později byl papežem Janem Pavlem II. jmenován patronem nově vzniklé Plzeňské diecéze. Na počátku roku 2004 zahájil biskup František Radkovský kanonizační proces.

Josef Kolba

NEBE PRO MYŠ

Někdy mám den, kdy toužím udělat něco báječného pro sebe a pro své děti. Ověšená nákupními taškami a Verčou na zádech se při odevyknání našeho domu vidím s dětmi v lese.

Taková ta idylka. Prohánění se ve zlatém lupení, sbírání kaštanů, hub a doma potom následné sušení, zavařování a vyrábění těch nejlepších kaštanových koní. Tuším, že jsem to někde četla nebo viděla nebo si to jen tak představuji. Po krásné procházce barevným podzimním lesem pijí domácí čaj u rozehrátého krbu – dokonalé!

Moje radostně znějící věta: „*Děti půjdeme do lesa!*“ se nesetkala s jásavým výkřikem, jaký jsem očekávala, ale spíše s takovými předpubertálními vzlyky nebo tak nějak. Nicméně jsme se vypravili. Já, čtyři děti a pes, dva koše a jeden nůž.

Když přijdeme na kraj lesa, odvažuji se oči pozvednout, narovnat se a plíce nastavit čerstvému vzduchu. „*Slyšíte to ticho?*“ otáčím se na děti loudající se za mnou.

Les je dokonalá domácnost, napadá mě. Koberce nemají chybu, okna vždy umytá, vyvětráno, potraviny čerstvé. Žádné prádlo ani nádobí, dokonce podzimní výzdoba. Nekonečná inspirace pro každého. „*Je tady tak krásně!*“

Zahleděla jsem se na padající zlatý list a pokouším se při tom tvářit jako dívka vyfocená na první stránce katalogu Oriflame, zatímco náš pes proběhl vedle mě největší kaluží a bahnem a pak na mě radostí skočil.

„*Podívej se, maminko, co jsme našly,*“ běží ke mně najednou oživlé děti.

„*Je to moc smutný,*“ říká Honzík, zatímco Verča to NĚCO drží v ruce. Neodvažuji se na to kouknout zblízka, jen vidím, že jí z dlaně visí nějaký ocas.

„*Fuj! No to snad ne!*“

„*Vidíš, je to mrtvá myšička,*“ přendávají si děti myš z ruky do ruky.

„*Ne, to né!*“ Chce se mi křičet: „*Okamžitě to vyhodte a běžte si domů umýt ruce mýdlem!*“ V hlavě to mám, ale na jazyku ne. Prakticky stojím s ústy otevřenými a zírám.

Obecně mám ráda zvířata. Skoro všech-

na. Kromě vši a myši. Dodnes je vidím, jak jich spousty lezly po přepravkách s rohlíky, když jsem dělala na brigádě v pekárně. Půl roku jsem tenkrát nejedla ani jeden. Ještě teď mi běhá mráz po zádech.

Ale dřív než stačím cokoliv říct, někdo z nich vyřkne: „*Musíme jí udělat hrobeček, chápěš?*“ Zavřela jsem zase pusy a nejraději bych zavřela i oči, ale místo toho mezi dvěma stromy vyhrabávám klackem díru. Hlavně rychle, než se ta myš nákaza roznese po nás po všech!

Děti jsou smutné, ale zároveň se jim z očí vypařil znužený výraz. Je to akce. Chuze po zlatém lupení asi není pro ně to pravé.

„*Ploč musí ta myšička umřít?*“ ptá se mě Vojta. „*Asi už byla stará, nebo (nedej Bože!) nemocná.*“ Vyhrabávám rychleji a rychleji. „*Každý jednou umře,*“ oprašuji si dlaně o sebe.

Člověk překoná všechno, i odpor k myším je-li to nutné pro spokojená srdce dětí.

„*Až mi umzeme, budeme spolu, že jo?*“ podívá se na mě Vojta a chytne mě za ruku. „*To jo, jenže mamka umře dřív, abys věděl, protože je starší,*“ na to Honzík. Upřímnost někdy fakt potěší.

„*Leda by tě někdo zapíchnul a pak byste byli v nebi stejně.*“ „*Mě nikdo nezapíchne, Honzínáči!*“ křičí Vojta na Honzíka, „*já zapíchnu jeho,*“ mračí se a sklání se pro nejbližší klacek.

„*Vy jste fakt nemožný, zrovna když tady umře myšička, se hádáte,*“ obrací Kristýnka „voči v sloup.“

Zahrabávám myš a Kristýnka natrhala kytičku. Pak na hrobeček děti položily dva zkřížené klacíky a dřív než se stačím znechucená otočit k domovu, už se modlí: „*Pane Bože, prosím tě, vem si tu myšičku do nebe.*“ „*A ať už jí tam nic nebolí a je zdravá!*“

Překvapilo mě to. A když už se nadechnu a znovu po několikáté formuluji výklad o tom, jak je to se zvířaty, s jejich neexistujícími dušemi a tím nebem, Honzík řekne: „*No, a už je tam.*“

„*A kde jako?*“ ptám se celá udivená. „*No v nebi, né?*“ dívá se na mě nechápavě, jak to, že nemůžu tak jednoduchou věc pochopit. Je to pře-

ce jasný. Oni se pomodlili a Pán si ji vzal k sobě. Stojím tu s „vyraženým dechem“.

Taková víra! No to je něco. Přitom je to tak jednoduché. Zatímco my dospělí chceme pořádky děti formovat a poučovat o víře a o Bohu, oni to prostě neřeší. Věří a hotovo. Věří i takovým věcem, že myš je v nebi. Proč by nebyla? Přece poprosily Boha, tak tam je. Bůh ji má rád jako všechno svoje stvoření.

Ta myš mi tedy dala. Uvažuji o tom, když

jdeme zpátky přes zlaté lupení, koše prázdné, ale v hlavě jako by se mi rozsvítilo.

Věřím? Věřím bez dalších otázek, bez hmatatelných a změřitelných důkazů? Máme se mnoho učit od našich dětí. Nejde tak ani o tu myš jako o to, jakým způsobem fungujeme s Bohem. Ačkoliv s tou myší... kdo ví... žádný neví...

Možná, že ji v ráji někdo uvidí pobíhat.

Markéta Kartáková

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

1.11.	Slavnost všech svatých	
	15:30	pobožnost za zemřelé na hřbitově
2.11.	Památka všech věrných zemřelých	
	16:30	Růžená
	18:00	Třešť
6.11.	15:30-18:00	svátost smíření před poutí a v dušičkovém týdnu
6.11.		návštěva nemocných
7.11.	17:00	poutní mše svatá v Jezdovicích
8.11.	pout' sv. Martina v Třešti	
	10:00	slavná mše svatá celebrována P. Marcelem Javorou
	18:00	mše svatá
<i>Od 9.11. se posouvá čas večerních bohoslužeb na 17:30 hodin.</i>		
15.11.	14:30	modlitby mládeže v Třešti
21.11.		Luka nad Jihlavou – děkanátní setkání mládeže
27.11.	od 15:30	příprava adventních věnců v konírně
28.11.	19:00-20:30	adventní bdění u sv. Kateřiny (víra, naděje, láska)
6.12.	15:00	mikulášská besídka u sv. Kateřiny
8.12.	Slavnost Neposkrvněného početí Panny Marie	
	16:00	Růžená
	17:30	Třešť

9.12.		koncert ženského pěveckého sboru Cecílie-Cecilia u sv. Kateřiny
11.12.		návštěva nemocných
12.12.		Jezdovice – mše svatá
16. a 18.12.	15:00-17:30	předvánoční svátost smíření v Třešti
17.12.	16:30-18:00	předvánoční svátost smíření v Růžené
19.12.		vánoční dílny na faře
19.12.		Třeštice – mše svatá
24.12.	Štědrý den	
	13:00, 13:45	Živý betlém
	15:30	mše sv. Kostelec
	20:30	mše sv. Růžená
	22:30	mše sv. Třešť
25.12.	Slavnost Narození Páně	
	09:00, 17:30	Třešť
	10:45	Růžená
	16:00	Kostelec
26.12.	Svátek sv. Štěpána	
	08:30	Třešť
	10:00	Růžená
	16:00	Kostelec (s nedělní platností)
27.12.	Svátek svaté Rodiny (den modliteb za rodiny, manžele)	
		Žehnání vína po mši svaté
	08:00, 17:30	Třešť
	10:00	Růžená
27.12.		koncert Labyrintu
29.12.	17:00	Hodice – mše svatá v KD
31.12.	sv. Silvestra	
	16:00	Růžená
	17:30	Třešť
	23:00-24:00	adorace

POHŘEBNÍ “TYJÁTR”

Už je tomu nějaký čas, co nejsem pravidelnou příspěvatelkou. Žiji jaksi stereotypně, akce mého mládí jsou fuč, tudíž nemám nějak o čem psát (o „super mateřské dovolené“ vás již informuje Markéta)... Dlouho jsem se rozmyslela (a hlavně hledala nějakou tu volnou chvíli), zda mám ty moje „zážitky hodit na papír“... Ale blíží se dušičkový čas, tak to bude k tématu – POHŘEBNÍ...

Vše začalo zlomeným krčkem stehenní kosti (u manželovy babičky). U osob starších osmdesáti let to často bývá „poslední štace“. Nebylo tomu jinak... Do týdne patřila babička mezi nebožtíky. Blížil se pohřeb a já se pídila po tom, jaký bude. CIVILNÍ ČI CÍRKEVNÍ??? Církevní pohřby znám, ale v krematoriu jsem byla doposud pouze jednou (asi v deseti letech), kdy mi zemřela spolužačka – a to si téměř nepamatuji.

Onu sobotu jsme přijeli na místo. V Humpolci není krematorium, ale tzv. OBŘADKA (obřadní síň), která ho připomíná. Veliká krabiciózní stavba...

Pohřeb bude civilní, ale s přizváním kněze. Mnozí prý protestovali, ale nakonec to prošlo. Rodina a nejbližší příbuzní se schází v zadní části budovy, ostatní smuteční hosté vcházejí zepředu. Já, jakožto součást blízké rodiny, jsem šla zezadu a netušila, co bude následovat. Ptala jsem se manžela, jak to bude celé probíhat a hlavně, aby mě zavčas upozornil, kdy se bude vstávat a kdy sedat (v kostele to znám!).

Neznala jsem tam téměř ani nohu, oni neznali mě, tak jsme se tak vzájemně nenápadně pozorovali a všude tekly potoky slz... Nebylo mi z toho vůbec dobře. PAK SE OBJEVIL... – jak ho nazvat??? Takový OBŘADNÍ UVADĚČ, který připomněl, komu jsme vlastně na poslední rozloučení přišli, srovnal všechny do špalíru – od nejbližších příbuzných po „druhá kolena“ a vyrazilo se do hlavního sálu.

Ocitli jsme se v prostorné, mramorem obklopené hale. Postranní zdi tvořily veliké skleněné tabule, před kterými „KVETLY“ umělé stromy a květiny. Po usednutí do křesílka (ta byla určeny pouze těm, kteří přišli zezadu) jsem se ne-

mohla odpoutat od plastiky na přední stěně. Jakýsi podivně děsivý, bělošedý výjev na mě zíral a já se snažila najít v něm nějaký smysl... snad marnost, nicota, beznaděj, konec... Šla z toho fakt hrůza. Před ním se nacházela rakev a po stranách dekoraci „vylepšovaly“ opět nemožně kýčovitě umělé kytky... NIKDE NEBYL KOUSEK NĚČEHO, CO BY BOLAVÉ LIDSKÉ SRDCE UTĚŠILO... A to byl teprve začátek...

S jakýmsi napětím jsem očekávala, co se bude dít dále. Začaly hrát varhany a paní zpěvačka spustila přelíbezným, úzkostně – tesklivým tónem píseň „ŠIROKÝ HLUBOKÝ TY VLTAVSKÝ TŮNĚ“... (tuhle písničku znám z pohádek)... Nechápala jsem, co tady zrovna tahle píseň „dělá“, když je obsahem totálně mimo. Akorát to bylo tak pětkrát pomaleji, než se to normálně zpívá, asi aby to vyznělo co nejsmutněji. Když paní dopěla „ŠIROKÝ HLUBOKÝ“, spustila: „TA NAŠE PÍSNIČKA ČESKÁ“... A to mi spadla čelist ještě víc... Proč zrovna tahle??? Co má s pohřbíváním společného??? Pak zpívala ještě jeden song, na ten si už nemohu vzpomenout, ale bylo to na stejný „brdo“...

Po těchto třech písních vystoupila paní řečnice (prý zdravotní sestra od zubního lékaře přivydělávající si na pohřbech...já chodila na „vedlejšák“ do biografu, což bylo lepší!) a pronášela takový “PROJEV“ o tom, kdo leží v rakvi před námi, četla podrobný životopis zesnulé, který se v mnohém pořádně rozcházel s realitou, a vše zakončila jakousi básní o tom, že smrt je totální konec všeho... Spustil se pláč jak na povel... – začaly hrát varhany a paní zpěvačka konečně zazpívala „PIE JEZU“, která se jako jediná na tuto příležitost hodila. Atmosféra zhoustla a já si přála, ať už to skončí...celý ten prostor byl vyplněn naprosto chladnou prázdnotou a beznadějí...

A PAK SE TO STALO... rozhrnul se závěs z těžkého bordového sametu a do obřadky vstoupil KNĚZ. Nevím, zda jsem to vnímala jenom já a můj manžel, ale do toho „tyjátru“, do té pusté, studené, mramorovo-umělé haly VEŠLO SVĚTLO - VEŠLA NADĚJE VE SLOVĚ BOŽÍM pro-

střednictvím onoho kněze. Žádné zbytečné projevy, žádné řeči o konci všeho, ale povzbuzující krátká promluva o nesmrtnosti duše a o věčném životě... Konečně se mi ULEVILO... Následovala modlitba za zesnulou a doprovod ke hrobu, kam byla uložena. Po skončení pohřbu jsme onoho pátera MÁRIA potkali a děkovali mu za to, že s ním přišlo „ONO SVĚTLO“. Odvětil, že to bylo zřejmě i jeho naleštěnou pleší! Srandista!!!!:-))))))

Před půl rokem jsem byla taktéž na pohřbu (mého zaměstnavatele – zubního lékaře). Měl pohřeb CÍRKEVNÍ, což všechny překvapilo... A to byl nějaký „PROTESTANT“ - jak on sám o sobě říkával. Hájil MISTRA JANA, kterého jsme my „kat’áci“ upálili, vedl SVOJI válku s Vatikánem, nadával na jeho bohatství, náramně ho zajímaly „církevní průšvihy“ - přitom byl pokřtěný a dokonce biřmovaný katolík... Já jsem se s ním každodenně na toto téma neúnavně hádala, hlava nehlava (samozřejmě v dobrém – jen jsme

se tak pošťuchovali!). A on měl pohřeb u sv. Ignáce (prý se mu to líbilo víc, než v krematoriu...).

Můžu říct, že to byla NÁDHERA!!!! Krásný, důstojný pohřeb bez zbytečných řečí a gest... Myslím, že sám shůry koukal, jaký to má pěkný... Vždycky mi neustále opakoval: „POČKEJTE, JANO, VY SE BUDETE DIVIT, AŽ UMŘETE A BUDE... (no jo, jak to mám napsat... zkrátka začíná to na há) A ŽÁDNEJ PÁNBŮ!!!!!!... Kdo ho znal, dá mi za pravdu. Myslím, že se pořádně divil on...

Co napsat závěrem... asi jen to, že jsem neměla v úmyslu hanit či nějak shazovat civilní pohřby... Psala jsem čistě moje subjektivní prožitky. ALE BUĎME ŠŤASTNÍ A VDĚČNÍ ZA TO, ŽE MÁME VÍRU, ŽE ZNÁME KRISTA A MÁME V NĚM NADĚJI!

- JaD -

POČASÍ

Kdo by se nezajímal – neptal sám sebe, pokud má rodinu, děti, je to starost. A pak otevře rádio, kde od ranních hodin po zprávách opakovaně hlásí předpovědi na den a další den, i na týden, měsíc!

Po mírné minulé zimě jsme však slyšeli (též opakovaně), abychom se připravili na prudké výkyvy počasí. Kdo byl pozorný, vzal to na vědomí a nebyl překvapen, tj. oblečení, pokrývky hlavy (je lékařsky dokázáno, že z temene hlavy odchází nejvíce tepla z těla) a samozřejmě obutí!

Starostliví rodiče vše zavčas zařídí a jdou příkladem! (Babička – farnice řekla, když po odchodu z ranní mše sv. se tak ochladilo, foukal severozápadní vítr a vnučatům byla zima, aby se zakryli aspoň u rozhaleného krku, ale ona měla také „rozhalený“)...

Děti se mají vést k tomu, aby denně děkovaly, že mají tak pěkné oblečení (někteří i luxusní), vážily si toho, nebyly vybíravé – vždyť víme, co lidé – zvláště děti trpí bídou, hladem, nemají šaty (ani vodu), misionáři volají o pomoc...

A jak to bylo za našeho mládí, kdy nebylo rádio (natož TV), jen otevřená příroda – nebe? Proto hospodář sledoval oblohu a již za ranního rozbřesku (= v ý c h o d) odhadl, jak asi bude po celý den a dle toho řídil svou práci i práci všech spolupracovníků, práci na polích během dne – též navečer: z á p a d – co přinese večer a noc... Rovněž sledoval měsíc, jak i naše maminka říkávala: Jde nahoru, tj. srpeček – bude hezky, ale když couval, už se bude počasí měnit... Foukal-li západní vítr a byl slyšet vlak, bude pršet apod. Víme, bylo by toho mnoho, jak naši předkové předávali své zkušenosti...

Lidmila Vokřínková

Dodatek: Pranostiky píše každý měsíc do NM p. Václav Dvořák, dle knihy, ale zvláště z vlastního pozorování. Též různé lidové pověry. Např. „Padá-li na sníh zelené listí stromů (což bylo právě nyní) budou umírat mladí lidé.“

PODĚKOVÁNÍ ZA POMOC PŘI POVODNÍCH

Chtěl bych Vám i Vaším štědrým farníkům z Třeště, Růžené a Kostelce ze srdce poděkovat za finanční dar a pomoc ve výši 42. 000,- Kč, ale i za modlitební oporu. Dodnes se mnozí postižení záplavami nemohou z toho vzpamatovat. Přejí Vám všem pokoj a žehnám na dálku každému z Vašich farníků i Vám zvlášť.

*v Kristu Mons. Alois Peroutka
farář v Novém Jičíně*

MODLITBA ZA ZEMŘELÉ

*Drahocennou krví Ježíšovou vysvobod',
nebeský Otče,
naše drahé zemřelé a dej,
ať je tvoji svatí andělé
přivedou do domova tvé věčné lásky.
Matko Boží, utěšitelko ubohých duší
a všichni svatí
a andělé orodujte za ně!
Když já to nemohu učinit,
odplat' jim ty, Pane,
vše dobré, co pro mě vykonali.
Prosím o odpuštění
a milosrdenství pro ně ve jménu Ježíšově!*

*Maria, Matko Boží,
Matko milosrdenství pros za nás
a za všechny, kdo zesnuli v Pánově pokoji.*

*Dobrotivý Pane Ježíši,
dej zemřelým věčný klid a mír.*

manželé Hrbkovi

FAMILY POINT JOSEFSKÁ 1 – BRNO

Informační a poradenské středisko pro rodiny bezplatně poskytuje tyto služby:

- informace a poradenství pro rodiny
- informace o programech pro rodiny v Brně a okolí
- místo pro nakrmení a přebalení dětí v centru Brna
- dětský koutek
- internet pro veřejnost
- akce pro rodiny

Otevřeno po–pá 9:00 – 17:30, tel.: 542 217 465, mob.: 733 755 800, www.familypoint.cz. Poradna pro rodiny funguje rovněž elektronicky na info@familypoint.cz. Family Point je podporován Magistrátem města Brna.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

KŘEST

- Třešť: Natálie Niederhafnerová
Joshua Petr Mirčev
Lucie Anna Renáta Hofbauerová
Blanka Markéta Mácová
Lukáš Kysela
Tereza Marie Hájková
Vendula Anna Hájková
- Růžená: Matěj Šimon Václavek

SVATBA

- Třešť: Gabriela Kokejlová a
Petr Kalčík

POHŘEB

- Třešť: Jiří Holub
Arnošt Jakubec